Ч. 123 (12.489). Львів, пятниця 6. червня 1930. Pocztowa opłata zaplacono ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Більшовицький макіявелізм.

Гльосси до процесу „Спілки Визволення України“.

(Кореспонденція з Відня.)

Відень, 1. червня 1930.

Не дасться ні скрити ні заперечити, що харківський процес викликав у кожного свідомого українця початково здивування, а відтак несмак та спричинив сумні рефлексії над тим, яка будучність жде нас, коли моральна деправація, що її більшовики плекають серед безкритичної сірої маси, поширилася і на такі круги, до яких належать такі відомі люди як Єфремов, Ніковський, Чехівський, Черняхівська-Старицька, Гермайзе й інші.

Цеж ні містифікація ні обман, хоч як нам хотілось би у те вірити, що близькі і рідні нам по національній ідеольоґії люди „*визнали*“ перед „пролєтарським судом“, що „*їх політична діяльність протягом останніх десяти років була контр-революційна й шкідлива для держави трудящих*“ (Єфремов), що „*СВУ — це спілка поневолення України*“ (Чехівський), що „*хай знає радянська суспільність і там за кордоном, що так каятися нас ніхто примусити не міг. Ми каялися з щирого бажання вбити до кінця контр-революцію*“ (Ніковський), що „*я мимоволі працювала в інтересах ворогів трудового народу*“ (Черняхівська-Старицька), що „*я засуджую свою контр-революційну діяльність і коли буде визнано, що я можу працювати, то я доведу щирість моїх зізнань*“ (Гермайзе) і т. д.

І станули ми перед болючою для нас загадкою, якої ніхто досі не береться розвязати, хоч кожний з нас відчуває, що ті **„каяття“** великої більшости обвинувачених видобули з них більшовицькі макіявелісти якимсь чортівським підступом.

Отримавши щойно тепер певні інформації у цій справі з Харкова, вважаємо нашим обовязком розкрити прилюдно цілий шантаж у харківському процесі.

Мимо дещо незручної і необережної стилізації „Записника“ Єфремова, який викрали йому аґенти Чеки, обвинувачені боронилися у початках слідства дуже зручно й розумно: „Коли ми стреміли до звільнення України зпід опіки Москви і хотіли її зробити справді самостійною республикою, то в тому нема ніякої провини і годі нас за те карати, бо ми тільки користувалися правом, яке ґарантує радянська конституція кожній союзній республиці, а тим самим і їх громадянам, бажати собі відокремлення української республики від інших республик; закид, що ми хотіли визволити Україну при збройній інтервенції Польщі і Німеччини просто абсурдний, бо чейже тяжко нас уважати за таких політичних анальфабетів, щоби будували на фікції, що Німеччину і Польщу можна запрягти до одного воза; ми готовились на випадок упадку більшовиків, який, як ми надіялися, близький, хоч, що правда, були у нас академічні балачки про те, в який спосіб булоб можливе цей упадок прискорити...“

У межичасі хвилі національного обурення та гніву з приводу того варварського знущання над квітом нашої української інтеліґенції, заанґажованим московськими чекістами для винищення свідомого українського елементу, понеслись у всі закутини, де тільки живе українська душа, а цей гнів-протест був такий могучий, що знищив цілий кількалітній доробок більшовицької пропаганди між українцями, живучими поза територією Радянського Союзу. А й з Великої України, як тепер довідуємось, понеслись до Москви голоси осторогн перед **„застосуванням найвищої міри соціяльного захисту-розстрілу“**, хочби тільки до кількох обвинувачених, бо це може викликати просто катастрофальні наслідки. Цеж загально відома на Україні тайна, що найвищі судді, не виключаючи самого Приходька, не мали відваги ані охоти бути катами **„своїх“**.

Для більшовицьких потентатів у Москві стало ясно, що з огляду на пануюче на Україні розяреня з причини релігійних переслідувань і безглуздої насильної колективізації та з огляду на зручну протестаційну пропаґанду українських націоналістів за межами Радянського Союзу, до якої приєдналися також симпатики більшовиків і навіть півбільшовики — не можливо буде вдоволити бажанню численних зборів **„трудящих“**, які домагалися поголовної кари смерти для всіх обвинувачених. Ситуація стала просто невиносимою, бо аґітація серед **„трудящих“** за **„разпни цих контр-революціонерів“** пішла вже за далеко і виглядалоб, що **„лагідний** присуд це обяв слабосильности і страху перед **„буржуями“**.

І комуністи, як знаємо, найшли вихід з того немилого положення. Обвинувачені оминули кару смерти, а відомий присуд оголошували комуністичні судді зі своєрідним жестом специфічної „благородности“. При чім вся радянська преса запевняла, що процесом рад. влада придбала собі великий капітал „серед трудящих“.

Але все те не може принести більшовикам тривкої користи, бо всякий обман і шантаж мусить вийти раньше чи пізніше на світло денне, а про ті всі містерії з **„каяттям“** обвинувачених знало за багато людей, щоби це на довго могло залишитись тайною.

Сьогодні маємо вже певні дані з Харкова, **що між верхівкою комуністичної партії й обвинуваченими велися за посередництвом „своїх“ українських більшовиків ще в часі слідства переговори про помилування обвинувачених від „застосування найвищої міри соціяльного захисту-розстрілу“, який майже всім обвинуваченим „обовязково“ грозив, за ціну признання контрреволюційности і шкідливости їх діяльности. І як запевняли обвинувачених „свої“ це „каяття“ мало бути тільки формальністю і залишитися — так сказатиб — у власній хаті та не грозити ніякою компромітацією для обвинувачених.**

Одначе справа з **„каяттям“** не йшла так легко, як цього сподівалися більшовицькі потентати. **Саме менше відомі імена, як Шило, Лагута, Страшкевич, Туркало й інші, а з відомих нам патріотів, Старицька-Черняхівська не хотіли йти на ніякі компроміси, а хитаючихся намагались переконати арґументацією, що більшовики ніколи не додержали умови, що це якийсь підступ і що якби навіть більшовики їх офіціяльно не присудили на смерть, то все одно вимордують кожного з них поодиноко, тихцем у короткому часі. Та більшість обвинувачених вирішила: рятувати життя, яке ще буде потрібне Україні, за ціну — як це думали — невеликої компромітації свого доброго імени.**

Меншість пішла остаточно за більшістю; **одиноким непримиримим остав до самого кінця ГРИГОРІЙ ХОЛОДНИЙ, якого імя повинно бути записане золотими буквами на сторінках історії наших визвольних змагань.**

Очевидно, більшовики і не думали додержати умови, що **„каяття“** обвинувачених не піде далі в світ, і коли тільки обвинувачені далися злапати на більшовицьку хитрість і відкликали у слідстві, а відтак прилюдно на розправі свої „єресі“, то радіо рознесло їх встид і компромітацію по цілому світі.

Чи врятували вони тим своє життя — покаже будучина. Мабуть станеться з ними те, що передбачували ті обвинувачені, які радили не каятися, бо це вирятує їх від більшовицької помсти тільки на короткий час і тільки продовжиться їх мука.

Ось і причини „каяття“ членів „Спілки Визволення України“. Одне тільки слід занотувати для памяти та передачі нещасним жертвам комуністичного суду, а саме: що вирятувало їх від негайної смерти не те, що **„оголосили повне каяття на суді“** як це сказано у їх присуді, а рішучий протест їх братів за межами СРСР проти червоного терору.

Галин.

Колись і тепер.

Думки про наш пластовий рух.

Я вже нераз мав нагоду доказувати, що австрійське середнє шкільництво не так ще давно було „телятником“ на державних урядовців. Тому, що до студій правничих і вчительських, теольоґічних і медичних треба було середньої клясичної школи, то уряд звертав найбільше уваги на ґімназії. Навпаки так звані реальні школи трактував уряд по мачошиному, не вимагав вступних іспитів, і туди йшла молодь, яка до ґімназії не годилася. Про інші середні фахові школи ніхто не чував. Не було ще тоді і т. зв. виділовок. Для оминення усякого непорозуміння підчеркую, що говорю про „мої“ часи т. є р. 1867 і в гору.

В ґімназії клали найбільшу вагу на клясичну фільольоґію і вчили її якнайбільше зі шкодою для природних наук і фізичного виховання молоді. Особливо про цей розвиток ніхто не дбав. А в клясичних науках не звертали уваги на т. зв. „реалія“, з чого можна було найбільше скористати, лише на граматику. Цеж відповідало плянові науки уряду. Урядовець повинен на клясичних зразках навчитися гарного заокругленого стилю, бо він усе життя як урядовець мав писати і писати. То був кандидат на „концептову“ машину, а до того йому не багато треба знати природи. З історії вимагали знання дат пануючих, великих воєн і баталій. Історичні огляди... розвиток подій, наслідки тих подій, це навіть не треба знати людині, яка мав запродати державі „публичного спокою і порядку“ душу і тіло.

У такій шкільній системі була ще одна затаєна ціль, щоби молоду людину виховати так, щоби, покінчивши середню клясичну школу, не була до нічого більше спосібна, як стати концептовим урядовцем, учителем, священиком або лікарем.

Про фізичний розвиток ніхто не дбав. Навпаки: на тих хлопців, котрі поза школою виладовували свою енерґію на такі спорти як пилка, руханка, ховзанка, пливання, — дивились не радо.

„Вчися, вчися, вчися!“ в додатком такого пророцтва як те, що „підеш до шевця“, коли „не будеш вчитись“. Фізична праця була в погорді так, як у клясичних народів, де вища наука була застережена лише для вольних, а фізична праця для невольників.

Через таке занедбання фізичного розвитку вироджувалося у шкільної молоді *фізичне лінивство*, таке любе, солодке... Довше спати, довше в ночі почитати в берлозі який цікавий роман, солодко простягнутися — то розкіш.

Інші знову горбатіли над книжкою, псували очі, вишукуючи в словарі незнані форми, щоби лише не прогрішитися проти мудрого наказу: „вчися, вчися, вчися“.

По лінії того солодкого лінивства йшло й домашнє виховання молоді. „Як найменше тертя і клопоту в життї!“ То був другий практичний клич. Пригадаю тут оповіданнячко з одної читанки для народніх шкіл, про чемного Микольця, який заки зайшов у хату, то застукав легенько в двері, зняв шапку, а увійшовши, привитався зі всіми і всіх старших вицілував по руках, а опісля став біля порога і чекав, поки до нього хтось із старших не заговорить, і не спитає, чого йому треба. А колиб так був ніхто його не спитав, то Микольцьо був би стояв біля порога довгенько. Мабуть на тій самій лінії витворилася найдур-

віша пословиця, яку лиш дурний рутенець міг видумати: „на перед не вириваймся, позаду не лишайся, — середини тримайся" — а друга найпопулярніша в світі: „покірне теля дві мами ссе". Чи молодь вихована в таких моральних доктринах могла бути поступова, незалежна, ініціятивна? Такі „Микольці" будуть усе життя посуватися та уступатися другим з місця, а по дві матері ссати будуть лише покірні телята, середняки ніколи не підуть вперед, бо нікому буде їх туди повести і вказати їм дорогу.

Третя частина тодішньої молоді, яка не могла заломити в собі молодечої енергії, старалася сама інстинктовно розвивати фізичний бік свого іствування, і хоч була через те в неласці у своїх педагогів за неприготування на час препарації зи вераї — управляла хлопячі спорти на власну руку без нагляду вчителів. Не можна було допроситися у якогось учителя прогульки до такого розкішного місця, яким був „радлівський ліс" під Самбором. Директори й чути не хотіли про так звану маївку раз у рік. „Вчися, вчися, вчися!"

Щойно згодом шкільна рада завела у нас науку гімнастики. Та питання, чи то була наука, коли не була зовсім клясифікована. Та не уся молодь приняла цю новість радо.

Ті, що над книжкою погорбатіли, яким мязи зовсім сфляковатіли, приняли це як заколочення солодкого спокою. Ходили на вправи як за панщину, а мені нераз доводилось чіхатися в потилицю, як з мого відділу по першій півгодині вправ половина відділу втекла. Було на них жалуватися? Та перед ким? Учителем гімнастики був напів грамотний начальник міської огневої сторожі, а наші вчителі, хоч приходили на інспекцію підчас вправ, то жаден з них гімнастикою ні раз не цікавився.

Отже самою гімнастикою не можна було досягти тої високої цілм розвитку молодого організму рівномірно.

„В здоровому тілі здорова душа". Так воно повинно бути. Умовий розвиток повинен йти в парі з фізичним. Гімнасткою не всі мусіли займатися, деяким не хотілося заколочувати собі солодкого лінивства, а проте вона не вистарчала. Треба було іще щось видумати, щоби до тої мети юдство довести. І ця думка зродила безперечно ПЛАСТ. Пласт і руханка, то не все одно. Те друге є лиш одним із засобів пласту, до осягнення своєї високої мети. Пласт не має на цілм виховати акробатів, змагунів, боксерів, лише людей зі здоровим тілом і душею, характерних, здисциплінованих, солідарних, люблячих ближнього, свій нарід, і все те, що тому народові є святе та любе, котрі в даний мент краще життя своє дадуть, ніж мали би поповнити і споганити свою душу яким ганьблячим ділом, котрі в кожнім положенні повинні собі помагати, з кожного положення найти вихід. Це останнє дасться обняти двома словами: практичність і порадність.

Другим побіч руханки середником у вихованні пласту є таборове пластове життя. Там пізнають себе пластуни взаїмно, там учать того, що їм в буденнім житті так дуже конче треба знати, щоби стати свому громадянству пожиточним.

Але таборове життя нагадує життя касарняне, проти якого наші передові і то поступові люди недавно ще так дуже ремонстрували. Таке життя мало бути по їх думці чимсь найгіршим. Воно було поневоленням моральним і фізичним, воно вбивало у молодій людині її індивідуальність. Для тих людей із тої причини навіть бурси не були побажані, бо й там заводилося касарняне життя.

Чимже визначається те касарняне життя?

А тим, що треба там жити після правильника і наказу командування. Треба в одній годині усім вставати та лягати спати, їсти, працювати, забавлятися, навіть проти волі котрогось осібняка. Отже коли ті вимоги касарняного життя мають бути недобрі, бо вбивають індивідуальність одиниці, то добрим повинно би бути те, що я назвав вище солодким лінивством.

Справді не знати, що сказалиб на те наші померші антимілітаристи, якби вони повставали і побачили, що увесь культурний світ захоплюється пластом і його касарняним життям.

Якщо ми маємо добитись кращої долі та стати панами у нашій хаті, то певно не через тих чемних Микольців, лише через вихованців пласту. Є нашим національним обовязком, усіми силами, на які нас лише стати, підтримати розвиток пласту.

Пластове: „СКОБ" повинно стати нашим національним зовом.

Я визнаю пословицю: „Немає того злого, щоб не вийшло на добре".

Як воно добре сталося, що Ставропігія викинула пластову домівку із своїх „зданій". Чи булоб українське громадянство без того подумало про будову пластової домівки? Здається, що ні. На що? Таж Ставропігія своя народня інституція...

А так є в Бозі надія, що у Львові стане нова українська будівелька, своя власна, до якої вже кацапи так легко не доберуться.

Д-р Андрій Чайковський.

Вибір д-ра Дутчака валідований.

На засіданні румунської камери 2. ц. м. валідовано остаточно вибір д-ра Дутчака на посла до камери. Справоздавець валідаційної комісії пос. Вагаунеску заявив, що вибір д-ра Дутчака аж тепер валідується, бо комісія мала розглянути ріжні неправильности (?) при зголошуванні кандидатури, але остаточно рішила вибір д-ра Дутчака валідувати, аби меншости не твердили, що їх секується. По промові справоздавця камера валідувала мандат д-ра Дутчака. Після голосування приступили до д-ра Дутчака заступники всіх нац. меншостей у камері і складали йому ґратуляції.

Латинка в РСФРР.

АТЕ повідомляє з Риґи, що при Комісаріят Освіти в уряді Російської Соц. Федерат. Рад. Республики працювала довший час окрема комісія над заміною теперішнього російського письма латинкою. Саме на днях комісія закінчила свою працю і предложила обширний проект введення латинки до російської мови, який передано для остаточного затверджения урядові СРСР. „Правда" інформує, що Російська Академія Наук поставилась прихильно до цього проекту. Зате Українська Академія Наук у Київі поставилась до справи цілком неґативно, подаючи за мотив те, що введення латинки до українського письма витворилоб податний ґрунт для польонізації українського населення у Польщі.

Релігійна анкета.

(АТЕ). „Вечерная Москва" оголошує вислідв анкети, переведеної в московських фабриках для устійнення поглядів робітників на релігію. Хоч анкета була поіменна, висліди її характеристичні. 32 проц. запитаних робітників заявило в анкеті, що вони релігійні та ходять до церкви. „Веч. Москва" зазначує, що такий великий процент релігійности серед робітників столиці є „ганьбою для пролетаріяту" та поручає, аби союз безбожників повів широку пропаґанду атеізму по фабриках.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Правопис і літературна мова.

III. Надії і дійсність.

Сім мішків гречаної вовни.

Коли вийшов у 1926 р. обширний друкований „Український правопис, проект для ознайомлення", виданий Народнім Комісаріятом Освіти в Харкові, зредаґований „Державною Комісією для впорядкування українського правопису" — по обличчі неодного робітника пера перебігла нервова дрож збентеження. Ця 120-сторінкова книга мала забагато розбіжних пропозицій, зясованих не дуже ясно. Але це-ж був тільки проект. Можна було сподіватися, що спірні питання, щодо яких 25 членів Комісії часто розпадались на три ріжні групи — будуть зведені до спільного знаменника так, що в останній редакції вони вийдуть ясними, нескладними правилами.

Проект правопису викликав досить широку дискусію. Такі голоси серед неї, як статті д-ра С. Смаль-Стоцького в київській „Україні", повинні були звернути увагу авторів правопису бодай на одно домагання: покласти в основу нового правопису фонетичний принцип і всі його правила звести до „зовсім ясної й прозорої української звукової системи". Як це розумно зясував тоді д-р С. Смаль-Стоцький: „Кожному можнаб тоді сказати: знаєш звуки, знаєш їх знаки, а тепер пиши, як говориш, і це буде написане правильно".

Та коли в осени 1929 р. дійшли до нас перші примірники вже затвердженого, так сказати: офіціяльного радянського правопису, зредаґованого під покровом Народнього Комісаріяту, тоді між тими, що вміли розуміти текст, настала метушня. Тут річ була вже не в якихнебудь фільольоґічних поглядах, а в дорогих нам, близьких, звичках, з якими ми віддавна зжились і з якими треба було розставатись. Усе питання зводилось до того: чи є змога вивчити ці нові правила і їх поширити?

Коли нині цей „Правопис" лежить перед нами в остаточній формі, виходило би, що з наших пліч, пліч українських робітників пера впав великий тягар відповідальности. **Roma locuta — causa finita.** Є інституція, яка бере відповідальність за прийняті правила, — нам залишається одно: їх прийняти. Чи кожний, що роками бився в сумнівах правопису, граматики й духа мови і беться в них надалі, не підчинився би з радістю якимнебудь правилам, щоби не витрачувати зайвої енерґії на боротьбу з ними?

Чимало авторів, що не хочуть витрачувати зайвої енерґії на ознайомлення з новими правилами або не почувають себе в компетенції висловити про них свій погляд, починають повторяти, що кращі якінебудь правила, а одноцільні, ніж правописна анархія.

І всі ми, що перевчали за останніх кілька літ кілька разів правопис деяких слів, казали те саме, заки не попробували засвоїти собі нового офіціяльного правопису.

Особи, які заявляють, що приймають новий правопис із принципіяльних причин, щоби не причинятись до безладдя в нашій мові, або щоби не підривати авторитету наукової установи — скидають здебільша клопіт на чужу голову. Для одних правопис — формальна дрібниця, для других — усе, а мало для кого стає він тим, чим є в дійсности: одним із питань, звязаних із цілою низкою інших, загальніших питань — із загальної лінґвістики.

Уважлива лектура правил т. зв. державного правопису не полишає ніяких сумнівів щодо одного: вони не є вислідом якогось спільного порозуміння фільольоґів про бажану еволюцію нашої літературної мови. „Український правопис", що має чимало абстрактних загальних формул, не має ніодної замітки про звязок цих формул з процесом, якому нині підлягає наша літературна мова.

Харківські правописні правила є своєрідним двоерідним плодом. Його автори хотіли поєднати в такій книжці академічні фільольоґічні проблеми із загальнодоступними популярними вказівками. Чи ця спроба була свідома — невідомо. Вся книжка перевантажена абстрактними міркуваннями, поруч яких ідуть зовсім первісні граматичні поради. Враження таке, немов би хто переплутав виїмки із протоколів Академії з граматичним підручником для народніх шкіл.

Не є це зовсім відокремлена ні випадкова поява в науковій праці та літературі на Радянській Україні. Вчені й письменники намагаються там розвязати квадратуру кола, часто фантастичний ідеал: поєднати ідеї чи форми творчости, доступні виключно для невеличкого гуртка одиниць, із принципами загальнодоступної пропаґанди. З цього виходить, що розвідка про проблеми соціольоґічної критики або діялектичну методу Геґеля нагадує нерідко студентський вічевий рефератик, а т. зв. пролетарська поезія прибирає форму, якою в Европі користуються найбільші еґотики й експериментатори, що пишуть для вибранців, заявляючи, що їм не залежить на зрозумінні серед сірої юрби.

Офіціяльний правопис по своїй суті наївно компромісовий плід. Його автори мали перед очима членів Академії — фільольоґів (з яких деякі протестували проти неодного правила!) селянську та робітничу масу, що мала би писати, як говорить, а також широкі кола російської інтеліґенції, досі незукраїнізованої, зпоміж якої неодин не нині то завтра може буде приневолений заглянути до української грамоти, коли схоче стати державним урядовцем.

І погодили. Нині маємо сім мішків гречаної вовни.

*

У вчорашнім фейлетоні треба справити таку друкарську похибку — у 2-ій шпальті 3-ій рядок з гори: „Та ширший загал потребує..."

Вісти з „Рідної Школи".

На які фахи треба нам звернути особливу увагу?

З фахів, які мають у нас дуже гарні вигляди на розвиток, це в першій мірі: 1) гарбарство і білоскірництво, 2) кошикарство, 3) ткацтво, 4) електротехніка та зовсім невикористовуване в нас голярство (фризієрство), й інше. Наше суспільство покищо звертає на це дуже малу увагу, не доцінюючи того, що ширення цих фахів серед нашої молоді мало би величезне значіння для поліпшення добробуту наших людей та розвитку свого власного промислу.

З істнуючих шкіл цих фахів наведемо для прикладу:

1) *3-літня фахова гарбарсько-білоскірнича школа* Краєвого Промислового Патронату у Львові.

Записи на шк. рік 1930/31. тревають від 15. до кінця червня і додатково від 1 до 10. вересня ц. р. До прохання на приняття треба предложити: а) свідоцтво укінчення 7-ої кляси вселюдної школи, або 3-ої кляси середньої школи, б) метрику уродження (приймається учеників в віку від 14 до 18 років життя), в) свідоцтво приналежности й моральности (від громади) і г) життєпис писаний власноручно. Прохання слати на адресу дирекції школи (Львів, вул. „На Блоне" ч. 3.) Оплата за науку 20 зол. місячно, вписове 5 зол. Пильні і бідні ученики можуть бути звільнені від оплати.

При школі є бурса (16 нових місць) місячна оплата 60 зол. з цілим удержанням і праннням. Школа старається за практику для своїх учеників. Під фахово-науковим оглядом школа поставлена добре. Абсольвенти школи можуть бути фаховими керманичами гарбарсько-білоскірницьких підприємств. Фах дуже поплатний!

2) *Кошикарська школа у Львові* (вул. Софії, ч. 1 а.).

Умови принятття: вік — найменше 14 років і укінчення найменше 4 кляси народньої школи. Оплата за навчання на цілий шкільний рік виносить 46 зол. (Можна просити за знижку). В справі бурси треба кандидатам звертатися за порадою до Головної Управи „Р. Ш.". До школи повинно зголоситися якнайбільше число наших учеників!

3) *Державна ткацька школа в Коросні.*

Наука триває 3 роки. Приймається учеників, що скінчили найменше 5 кляс народньої школи, віку від 14 до 16 (і виїмково вище). Звертається особлившу увагу на цю школу західних (лемківських) повітів.

4) *Ткацька школа в Стрию* (недавно заснована).

5) *Державна технічна школа у Львові* (вул. Сволківська 47), при якій приміщені: І. *Середні школи з відділами:* а) дороговим і водним, б) електромеханічним і в) відділом артистичного промислу; II. *Ремісничо-промислові школи*, до яких належать: а) школа будівляних майстрів з відділами для: 1) мулярів, 2) теслів, 3) каменярів і 4) залізо-бетонярів, б) фахова школа з відділами: 1) артистичного слюсарства, 2) будівляного слюсарства і 3) меблевого і будівляного столярства; III. *Фахові курси:* 1) 8-місячний вечірний курс для *електромонтерів і електромеханіків*, 2) 8-місячний курс „Радіо") для *радіотелеграфії* і *радіофонії*, 3) Річний курс для інструкторок килимарських підприємств, 4) 5-місячний вечірний курс для обслуговуючих кітли і сталі парові машини, 5) $1^{1}/_{2}$-місячний курс для керманичів паровозів.

До групи I. (середні школи) приймається молодь з укінченою 4 клясою середніх шкіл, або 7-ою народніх шкіл за вступним іспитом з польської мови, математики та вільноручних рисунків. До групи II. (рем. пром. школи) вступають учні: до а) що мають скінчених найменше 4 кляси нар. шкіл по відбутті 3-літньої фахової практики, до б), що мають найменше 6 кляс народніх шкіл або 2 кляси середньої школи, віку від 14 до 18, за вступним іспитом з польської мови та рахунків. До групи III. (курси) на курс „Радіо" приймається учеників, що скінчили найменше 6 кляс середньої школи, або й з меншою загальною освітою, якщо викажуться довшою практикою з електротехніки, радіотехніки, або телеграфії. Цей курс триває від 1-го жовтня до кінця травня.

На килимкарський курс приймається кандидаток, що скінчили найменше 7 кляс народніх шкіл, або 3 кляси середньої школи.

6) У наших містах можна дуже рідко стрінути голяра-українця, а є це фах у теперішніх часах дуже поплатний. Тому повинна наша сільська та міська молодь вступати у якнайбільшому числі на практику до голярів, щоби по скінченні фахово-доповняючої школи добитися незалежного становища.

За браком місця не подаємо більше фахових шкіл. З кінцем ц. шк. р. вийде окрема брошура, яка дасть вичерпуючі інформації про фахове шкільництво.

ГОЛОВНА УПРАВА „РІДНОЇ ШКОЛИ".

В безконечній черзі...

СІМНАЦЯТЬОХ УКРАЇНЦІВ ПЕРЕД СУДОМ.

Осьмий день розправи проминув на переслуханні дальших свідків.

Свід. Станислав Станьківський, родом зі Скалату, возьний „Східних Торгів" зізнає, що підчас вибуху шиби поранили йому голову. Увійшовши до бюра, де був вибух, свідок побачив розбиту касу, розсипані гроші і Штрайтівну, яка лежала нага на підлозі. Станьківський почав збирати гроші, які розсипались з розбитої каси. Предсідник трибуналу питає, чому свідок збирав гроші, а не рятував Штрайтівну. Свідок відповідає, що не міг Штрайтівній нічого помогти і збирав гроші. На запит предсідника чи свідок пізнає між обвинуваченими хоч одного, свідок оглядає всіх 17 українців і не пізнає нікого.

Маріян Романовський зізнає, що підчас вибуху на нього впали двері і поранили голову та коліно. Він рятував Штрайтівну і відвіз до лічниці.

Свідки Скальський і Високький не зізнали нічого нового.

Свідки в справі вибуху в гардеробі на львівській стації.

Свідок В. Урбанський, директор гардероби, зізнає: В год. $^{1}/_{4}$4 він прийшов до гардероби, працював пів години, нагло почув **шипіння,** потім страшний гук, бачив дим, чув бреньків шиб, відтак запримітив, що горять усі валізи і клунки і то так скоро, наче булиб облиті бензиною. Свідок перескочив через вогонь, осмалив собі убрання, покликав пожежну сторожу. Пожежа тривала більше як пів години. Шкоди від вибуху в гардеробі виносять 20.000 золотих, які виплачено пошкодованим. Згоріло 47 валіз і кошиків, по 46 валіз зголосились їх власники, а по одну валізу не зголосився ніхто. Предсідник трибуналу просить пізнавати між обвинуваченими того українця, що залишив у гардеробі підозрілу валізу, але свідок не пізнає нікого.

На запит прокуратора Ліпша, свідок говорить, що після вибуху в гардеробі був дим, який гриз очі і не давав ні дихати ні дивитись, що полумя з вибуху було наче з ракети, воно підіймалось у формі зірок.

Свідок Теодор Лендобецький зізнає, що якісь особи принесли дві валізи, він приняв, поклав їх на полиці ч. 6, де потім був вибух. Між обвинуваченими свідок не може пізнати осіб, що принесли валізи.

Свід. Евген Горак щиро признається, що коли у валізці вибухли бомби, він „вхопив свої манатки і дав ногам знати" і що зі страху нічого не бачив, аж як прийшла поліція, він відважився вернути до гардероби і побачив пожежу.

Свід. М. Войшіцький пригадує собі, що перед вибухом він дивувався, що того дня до гардероби приходить багато українців і говорять по українськи більше як звичайно.

Свід. Евстахій Граньків, українець, жалує, що підчас вибуху в гардеробі, де він працює, йому згорів плащ, старий капелюх і 50 золотих. Свідок просить відшкодування за час втрачений на зізнання в суді, але предсідник трибуналу потішає його, що „Пан Буг да!" Взагалі предсідник трибуналу сьогодні в незвичайно добрім настрою і скучні зізнання свідків оживлює дотепами.

Свідок Сулковський, магазинір, не зізнає нічого цікавого.

Свідок Рузя Мізесова при конфронтації не може рішуче пригадати собі, чи то якраз обвинувачений Біда купував у неї валізу, але Біда в поліції признався, що валізу купував у неї, в торгівлі за великим міським театром. Біда твердить, що купував дві валізи, а Мізесова пригадує собі, що якийсь пан у день замаху купив у неї одну валізу, торгувавя, вона опустила 2—3 золоті і все було гаразд. Потім поліція приводила обв. Біду до її торгівлі і Біда показував навіть з якої полиці Мізесова продала дві валізи.

Свідок Матвій Лемпель, власник реставрації при вул. Кохановського ч. 26, пригадує собі, що до його реставрації перед замахом приходило 4 молодих українців, мали зі собою валізу, обідали, пили чай, пиво. В слідчого судді він пізнав обв. Терещука, але тепер не може пізнати.

Обв. Біда признається, що був у реставрації Лемпеля, Вацик платив за чай, він за пиво, з ними був Терещук і ще один невідомий чоловік.

Тут оголошено перерву.

На поліції бють чи не бють?

Після перерви зізнає **пшодовнік слідчої служби Владислав Войцеховський.** Він брав участь у переведенні слідства, під присягою твердить, що поліція нікого не била.

Предс. трибуналу: Коли ведено слідство? В ночі?

Свідок: До год. 7. вечора.

Предс.: Чи поліція грозила, що буде бити?

Свідок: Ні, не грозила.

Предс.: Чи ви чули зойки і крики битих?

Свідок: Ніколи я зойків не чув.

Предс.: Чи обвинувачених забирали зі слідчого суду назад до поліції?

Свідок: Не знаю.

Обв. Крушельницький: Мене забрано зі слідчого суду на поліцію, там тримали мене 2 тижні. Виж мене сами відвозили до арешту.

Свідок: То неправда.

Обв. Терещук: Ви мене відвозили, ви були присутні в келії тоді, як мене били, ви тримали мене за голову, потім відскочили, сіли на лаві. Це було 10. вересня, в 11. год. в ночі. Я вас пізнаю по плястрі на лиці.

Свідок: Я мав плястер, але я вас не бив.

Обв. Вацик: Дня 14., як мене в келії били, то ви кричали: „Дамо тобі 60 буків, то до всього признаєшся". Я кричав, що нічого не скажу, а ви сміялись і говорили: „Оповідай так своєй матце!"

Обв. Махницький: Як мене били в лице, то ви грозили: „Будеш так ригати як Вацик".

Обв. Кирилюк: Як мене били, то ви сиділи мені на голові, били в плечі і кричали: „К—ва ці маць, будеш ригати як Вацик! Ригай Юзю і говори правду!"

Свідок: То все неправда, я присягав.

Агент слідчої служби Юзеф Вавжинович. Цей свідок арештував Біду, Кирилюка і Гошовського.

Предсідник трибуналу: Чи в кімнаті, де відбувається слідство є червоне світло?

Свідок: Нема.

Предс.: Чи при слідстві ви примушували обвинувачених говорити в суді так, як на поліції? Чи грозили биттям?

Свідок: Нема червоного світла і ми нікому не грозили!

Предс. триб.: Чи там є ведро з водою і лавки для биття?

Свідок: Нема ні ведра, ні лавки, лиш крісла.

Д-р Лев Ганкевич: Коли помер Кайдан, то наступив Лапіцький, Мітленер, потім Білевич. Чому обвинувачені ніколи не зізнавали, що при слідстві зізнання вимушувано побоями, а тепер за Білевича всі на це скаржаться?

Предс. триб. ухиляє це питання, бо пан Білевич не є обвинувачений.

Оборонець д-р Шевчук: Попадюк зізнавав, що після того, як його били в пяти, ви прикладали йому до пят вату із боровою водою.

Свідок: Я того всього не розумію. (На салі сміх).

Обв. Попадюк: Це було в салі ч. 4; ви мочили мої ноги в боровій воді.

Свідок: Мені заборонений доступ до келії, я там не був.

Обв. Попадюк: Алеж я на вас не нарікаю. Ви мочили мої ноги, прикладали вату.

Предсідник: Ну так, пан Попадюк вас хвалить. (На салі сміх).

Обв. Огородник: Коли мене били, ви це бачили, ви дивились, яке мені накидають коц на голову.

Свідок: Це неправда.

Агент Маріян Зяркевич. Після вступних зізнань про переслухання на поліції, предсідник трибуналу питає: „Чи в кімнаті, де відбувається слідство, є лавки, мішок, ведра? Бо тут говориться, що там є цілі знаряддя для тортур?

Свідок: Лавки там нема, ані мішка, ані відра

Обв. Попадюк: Там є миднице для мочення битих пят, є відро.

Предсід.: Чи Кирилюк зізнавав добровільно?

Свідок: Коли Кирилюк побачив, що ми все знаємо про нього, він розплакався і сказав: „Ви і то знаєте? Ну, то я мушу до всього признатись!" Потім Кирилюк все сказав добровільно, ми його не били. Кирилюк сказав, що був без посади і тоді Шушкевичівна намовила його вступити до УВО, й обіцяла, що УВО, виробить йому посаду, якщо він визначиться і виявить свої здібности. Ми не вимушували до чогонебудь признатись, бо заки Кирилюк зізнавав, то ми і так вже про все знали.

Д-р Ганкевич: Прошу це запротоколувати, що поліція знала про все перед переслуханням обвинувачених.

Предсідник триб.: Ви пане свідок липнули, що поліція знала про все перед переслуханням, скажіть ясніше.

Свідок: Ні, ми довідались про все від Терещука і Махніцького, а зрештою я не знаю, це знає керовнік слідчого відділу. Кирилюка ми не били і він все зізнав добровільно. Я переслухував Огородника, щоби узгіднити зізнання поодиноких обвинувачених.

Д-р Шухевич: Прошу запротоколувати, що свідок переслухував Кирилюка на те, щоби узгіднити зізнання обвинувачених.

Чи Качмарський признався до всього добровільно?

Свідок: Качмарський признався добровільно, що належав до УВО, сказав де револьвер і де схована „Сурма" та інструкції „УВО" і ми все це найшли в його домі, хоч перед тим при ревізії ми не найшли цього всего. Качмарський при зізнаннях плакав і говорив: „Як я подивлюсь людям в очі? Мені ніхто не подасть руки за те, що я все виявив і зрадив Огородника, Онишкевича, Попадюка".

Попадюк 3 дні до нічого не признавався, а четвертого дня побачивши, що ми все знаємо, признався, сказав, що до УВО. звербував його Сайкевич.

Предс.: Чи ви били Попадюка?

Свідок: Алеж високий суде! На поліції нікого не бють, я ніколи не чув, не бачив, щоби польська поліція кого била. (На салі сміх). Крушельницький таксамо до всього признався добровільно, ми дали йому папір і він все списав на папері. Ревізію в Кирилюка переведено на підставі зізнань Махницького, що в Кирилюка є склад зброї УВО.

Предс. триб.: Яка є метода оборони обвинувачених?

Свідок: Обвинувачені мають інструкції УВО. щодо способу оборони: вони боронятся тим, що до вини призналась лиш під примусом і побоями, а то неправда, ми не бемо. Качмарський признався до всього, хоч сам каже, що його не били.

Обв. Качмарський: Я притакував тільки те, що підсувала мені поліція, бо других били і грозили, що мене битимуть.

Прокуратор Ліпш намагається виявити, що переслухання відбувалося не для узгіднення зізнань обвинувачених, як це твердить д-р Шухевич, але для „порівнання зізнань поодиноких обвинувачених".

Д-р Шухевич: Ви говорили, що і Махницький і Кирилюк і Качмарський плакали. Виходить, що це якась плачуча організація.

Свідок: Я не памятаю добре, хто плакав, але Махницький, почувши про Урбанського, розплакався.

Д-р Шевчук: В який спосіб переслухувано Попадюка? Били?

Свідок: Ні, ми приводили Попадюка щодня до кімнати і просили: „Може ви сьогодні будете зізнавати?" Попадюк відповідав: „Ні, не буду". Тоді ми казали: „Дякую!" і відводили його назад до келії.

Д-р Ганкевич: Ви сказали, що Качмарський зрадив своїх товаришів добровільно. Як це воно так? Качмарський присягав в УВО. І так легко міг би зрадити товаришів добровільно?

Свідок: Ту психольогічну загадку міг би вияснити хіба лікар психіятр.

Д-р Ганкевич: Так, лікар, але не психіятр, а лікар від побоїв, цебто від § 152. (Оборонець нервово встає з місця і відходить).

Д-р Шухевич: Ви вдарили Махницького 4 рази в лице?

Обв. Махницький: Так, чотири рази.

Свідок: То неправда!

Далі зізнає **старший постерунковий Тадеуш Грівчак,** який не вніс у розправу нічого цікавого ні нового.

Ол.

ЗАЯВА ОБОРОНЦЯ Д-РА ВОЛОДИМИРА СТАРОСОЛЬСЬКОГО.

У звідомленнях зі судової салі з дня 2. червня була згадана заява д-ра Старосольського в справі поголосок про плянований напад УВО. на суд. Сьогодні поміщуємо цю заяву в цілости:

„**В деяких органах преси появилася** вістка, нібито розійшлися поголоски про плянований замах на судову салю. Цього рода поголоски мусять мати вплив на атмосферу, в якій ведеться розправа і тому оборона не може не занятм становища в цій справі.

Вже давніше раз, при нагоді іншого котрогось процесу розійшлися були подібні, кимсь поширені поголоски. Тоді лава оборонців заявила, що якби з якогонебудь боку був наражений на хочби найменшу прикрість хтось з приймаючих участь у розправі, як суддя, обвинувач чи свідок з огляду на свою ролю в справі, — оборона не вважала би для себе можливим приймати далі участь в розправі і всі оборонці зложили би повновласти. Ця тодішня заява має засадниче значіння і досі й оборона в цьому процесі стоїть на томуж становищі. Оборона є найглибше переконана, що це становище її остає в памяти усеї української суспільности та що є річчю зовсім виключеною, щоб у когонебудь з українського суспільства могла зродитися думка про якийсь виступ проти суду.

Щоб вияснити без решти справу та відобрати усяку основу для подібних поголосок, оборона вносить: Високий Суд зволить: 1) запитати поліційну владу, чи їй є відоме істнування повищих поголосок, чи мають вони якінебудь підстави і які, а колиб виявилося, що так, оборона просить негайно провірити їх; 2) перевести контролю усіх виданих білетів вступу на судову салю та провірити, кому і на чию інтервенцію видано білети.

Як відомо, цей внесок оборони трибунал відкинув.

Сойм розвяжуть 22. червня?

Ендецькі часописи повідомляють, що без уваги на гострий курс, започаткований іменуванням ген. Складковського міністром, в політ. колах твердять, що сойм буде розвязаний 22. червня, а рівночасно розпишуть нові вибори. Є теж чутки, що в найближчім часі появиться нова енунціяція Пілсудського.

За надзв. сесію сенату.

38 сенаторів усіх партій, крім ББ, у письмі до президента держави жадають скликання сенату на надзв. сесію. У письмі цьому зазначують, що скликання сойму 21. травня без рівночасного скликання сенату було суперечне духові конституції та дотеперішній правноконституційній практиці.

Відповідь бувш. премієра Світальського.

Аг. Іскра оголосила замітки бувш. прем. Світальського на статтю марш. Дашинського. В них старається доказати, що марш. Дашинський не бажав співпраці сойму з урядом. Далі каже, що відпустка йому належалася та що провів її не в Біяріц, а в Жуан ле Пінш. Хоч їхав урядовим автом, то за бензину заплатив.

Мін. Складковський до адм. урядовців.

Новий мін. вн. справ Складковський подав телефонограму до працівників адміністрації внутрішніх справ, у якій витає їх і каже, що співпрацю опруть на 1) повній особистій відповідальности начальників за видані прикази та поручення, 2) особистій відповідальности підвладних за точне виконування приказів. Забороняє якінебудь бажання з приводу його повороту до праці. Висловом ідейної лучности міністра й урядовців має бути пильна праця. Зі свого боку міністр обіцює її урядовцям.

Прут і Бистриця знову виступили з берегів.

ПАТ повідомляє, що наслідком зливи, яка тревала від 3. червня год. 11. передпол. до 4. червня год. 5. рано, в надвірнянськім повіті піднеслася вода в Пруті понад 2 м., а в Бистриці на 1½ м. Прут знищив новий міст біля Ребровача, ушкодив значно роботи біля мурованого мосту в Татарові, вирвав підпертя мосту в Підлісневі, зірвав дві тами в Микуличині, підмулив держ. дорогу, зірвав кладки в Ямні та Дорі та провіз. міст у Дорічі. Бистриця ушкодила мур в Опоновій, рунтування і залізничий шлях на 50 м. Потік Сухий перед Кропивцем у Ямні засипав дорогу камінням і ушкодив охор. таму.

Нема хліба в Харкові.

(АТЕ). „Комуніст" повідомляє, що після довшої перерви в Харкові знову відчувають дуже недостачу хліба. Перед харчовими крамницями вже від 5. год. рано є великі черги людей, що ждуть видачі печива. Харківська рада видала відозву до населення, в якій твердить, що пекарні мають доволі муки та що харчова криза буде опанована.

Леґальний наступ.

Перед Зелено-святочною збіркою.

Нема нині у світі народу, котрий, зложивши ґекатомби жертв у визвольній боротьбі, не старався би закріпити могили своїх борців як національні святощі і видимий знак своїх змагань для грядучих поколінь. Держави ставлять величаві памятники на воєнних кладовищах для погибших членів своєї армії. Народи, що здобули самостійність, видвигнули культ поляглих на першу висоту і в цьому культі виховують молодь. Нині, 12 літ по скінченні світової борні, противники складають вінці на могилах відомих і невідомих жовнірів колишнього свого ворога. Змагання забути давні образи, вирівняти суперечности здобуває собі право громадянства в Західній Европі.

А як у нас? Не маємо ні матеріяльної ні фізичної спромоги уладити наші воєнні кладовища в більших містах, як Львів, Тернопіль, Станиславів і ін. Роками тягнеться справа виєднання дозволу в міністерстві на впорядкування великого Янівського цвинтаря та поставлення там відповідної каплиці чи мавзолею. Влада мовчить і не дає відповіди. Поодинокі філії ТОВМ. чи українські громади, котрі старалися поставити у своїй области памятник, знають, скільки труднощів ставлять при цьому компетентні чинники, кільки то треба плянів, проєктів, подань і часу, заки можна поставити на могилі українського стрільця першу цеглу, або в память погибших членів УГА найскромніший хрест. Слідства поліції, перепон і кар не оминеш! На польські кладовища „оброньцуф" ідуть і наші гроші, з наших податків до громадських і державних кас. А на наші могили не можемо зарядити чи перевести публичної збірки жертв, бо на це треба дозволу адм. влади, а такої вже два роки українському статутовому товариству, себто Т-ву Охорони Воєнних Могил, тяжко добитись. І цього року на подання ТОВМ про дозвіл на збірку в часі Зелених Свят воєвідство в Тернополі рескриптом з дня 26. V. 1930 (доручено 2. VI. 1930.) Ч. Б. 2025/30 відповіло:

> Просьби в справі уділення дозволу на збірку на терені тут. воєвідства на цілі Товариства Охорони Воєнних Могил у Львові не узгляднюю з причини надмірної кількости виданих вже цього роду дозволів і перетяження тут. населення ріжного роду квестами.
>
> Від цеї децизії можна внести відклик до Міністерства Внутрішніх Справ через тутешний Воєвідський Уряд протягом днів 14, числячи від дня слідуючого по дорученню цеї децизії.
>
> За воєводу: Підпис нечиткий.

Очевидно, ніякий рекурс до міністерства внутрішніх справ за пять днів, які нас ділять від Зелених Свят, справи не поправить. Воєвідства у Львові і Станиславові ще ніякої відповіди не дали, але нема сумніву, що поступлять після спільного порозуміння.

Подаючи це до прилюдного відома, Українське Товариство Охорони Воєнних Могил просить Українське Громадянство над цею забороною застановитися. Віримо, що Українське Громадянство перетяжене всякого роду квестами і знаємо, якими, але теж віримо, що коли не можна уладити публичної збірки на цілі українських гуманітарних установ, то серед того Громадянства знайдеться повне зрозуміння справи. А на висилку дрібної жертви від себе особистого дозволу адміністраційної влади не потрібно!

Вбивають комуністів.

(АТЕ). „Комуніст" повідомляє про зріст протибільшовицького руху. В запоріжській окрузі крізь вікно вбили голову рільної комуни Марченка. Арештували 3 селян. В Іжевську невідомі люди поранили тяжко редактора час. „Металіст" Семенехіна. Він помер по дорозі до шпиталю. ДПУ здогадується, що Семенехіна вбили робітники. В Баку азербейджанський студент Ганва кинув бомбу в авто, яким їхав начальник азербейджанського ДПУ Баґіров. Баґіров вийшов ціло, зате згинуло 3 вищих урядовців, що їхали з Баґіровим.

За приміром Бесідовського.

Ген. секретар більшовицького банку для півн. Европи в Парижі Круков кинув своє становище та заявив, що ок. зриває з комуністичним устроєм. У листі до пар. часописів пояснює, що завівся на ком. устрою. Круков належав від 1905 р. до рев. рос. орґанізацій, а від 1917 р. був членом компартії. Він переконався, що за недомагання ком. устрою винуваті не одиниці, а сама система. Замість обіцюваної комуністами волі пролетаріят одержав нужду й угніт. До банку прислали недавно з Москви тайного аґента ДПУ в характері віцедиректора. Безпосередньо перед уступленням Крукова візвали вернутися в Москву, та він не хотів.

НОВИНКИ

— **Загальні Збори „Т-ва Письменників і Журналістів ім. І. Франка“ у Львові** відбудуться 13. ц. м. в год. 6. веч. у салі Т-ва „Просвіта“, Ринок 10/II. Усі члени, що не заплатили вкладок, повинні вирівнати їх перед зборами в секретаря Т-ва І. Квасниці, Руська 3/I.

— **Устний іспит зрілости** в прив. жін. гімназ. курсах „Рідної Школи“ у Львові (Театинська 10) відбувся в днях 23—28. травня ц. р. Іспит зложили: Ґвоздецька Катря, Клюфас Олена, Кравців Зиновія, Крива Марія, Курій Стефанія, Лукіянович Антонія, Метельська Олена, Недільська Оксана, Саноцька Лідія, Старосольська Уляна, Фацієвич Марія, Шулик Софія. Дві учениці репробовано на пів року.

— **„Український день“ у Медлінґу.** Хор церкви св. Варвари у Відні спільно з хором Акад. Т-ва „Січ“ уладив у четвер 29. м. м. „Український день“ у місті Медлінґ біля Відня, щоб познайомити тамошнє німецьке населення з греко-кат. богослуженням, церковними й народніми українськими піснями, українськими національними танцями і т. д. На програму „Українського дня“ зложилися: 1) Служба Божа св. Ів. Золотоустого в міській парохіяльній церкві (год. 10), яку відправив віденський парох о. д-р Мирон Горникевич, а співав хор церкви св. Варвари у Відні (Сл. Б. Бортнянського і Вербицького) під проводом п. Павла Маценка. 2) Український концерт у святочній салі реальної гімназії (8. год. веч.), на якому виконано цілу низку творів українських композиторів і українські національні танці. Виконавцями були студенти(тки), члени Акад. Т-ва „Січ“; мистецьким провідником — проф. Евген Чунак. У концерті брав теж участь як соліст член віденської опери п. Іван Савка (бас), промову виголосив б. старшина УГА, тепер доцент віденського університету д-р Ганс Кох. — Зі змісту летючки, яку в цій справі видало в німецькій мові „Т-во св. Йосафата“ у Відні під проводом о. д-ра М. Горникевича, бачимо, що агітацію в цій справі поведено дуже вміло і нема сумніву, що „Український день“ у Медлінґу пройшов з успіхом. При цій нагоді варто пригадати, що в томуж Медлінґу відбувся український концерт з подібною програмою вже в часі війни (мабуть у 1915 р.), що пройшов теж з повним успіхом і причинився немало до обзнайомлення тамошнього громадянства з українськими культурними надбаннями.

— **Початок літа.** Від трьох днів небо глянуло на нас ласкавішим соняшним оком. Маємо теплу, приємну весну, хоча календар пригадує, що почалося офіціяльне літо. Та й це літо має холодні вечорі, так, що не завсіди можна дозволити собі на прохід без нагортки.

— **Довго ожидана корисна книжка.** Вже друкується і вийде з кінцем червня 1930 р. накладом Українського Протиалькогольного Т-ва „Відродження“ перший основний український підручник для боротьби з алькоголем і коршмами п. з. **„Геть з алькоголем і коршмами!“** із взорами подань, жалоб, протоколів, оповісток, повідомлень, протестів, рекурсів, скарг і т. п. в справі протиалькогольного плебісциту та повним текстом обовязуючих у Польщі протиалькогольних законів і виконних розпорядків і найважніших рішень Найвищого Адміністраційного Трибуналу. У передплаті (до кінця червня 1930 р.) коштує цей підручник 1 зол. 50 сот. Після виходу його ціна буде 2 зол. — Просьться залучати на кошта пересилки 25 сот. Отже пересилайте вже тепер передплату почтовими складанками П. К. О. ч. 154.586 або грошевими переказами на адресу: **„Відродження“ у Львові, вул. Гродзіцьких ч. 4.**

— **Львівська темна хроніка.** Львівська поліція ствердила, що кільканацять пекарів у місті продає хліб з меншою вагою, ніж про це знають покупці. — На Замарстинові 41. найшли підчас перекопу каналу кістяк, якого хтось поховав там потайки кілька літ тому. У Інституті судової медицини пробуватимуть відповісти на питання: чи можливе нині найти сліди такого злочину.

— **З документів нашої доби.** Дістаємо документ, який містимо без коментарів: Starostwo powiatowe w Lisku. L. 1094 (R. K.) Orzeczenie. Starosta powiatowy w Lisku rozpoznawszy d. 23. kwietnia 1930 r. sprawę karno-administracyjną przeciwko ks. Teodorowi Warecha, gr. k. prob. w Woli michowej, obwinionemu o korespondowanie urzędowe z Sądem w Baligrodzie w języku innym jak państwowym i uznawszy go winnym popełnionego czynu, przez co dopuścił się przekr. z art. 1. ust. z d. 31. VII. 1924. D. U. R. P. Nr. 73. poz. 724. Dz. U. R. P. Nr. 85. poz. 830., co zostało udowodnione doniesieniem Sądu pow. w Baligrodzie. Orzeka zaocznie skazać obwinionego na zasadzie art. 17/I Rozp. Prez. R. P. z d. 22. 3. 1928. Dz. U. R. P. Hr. 38 poz. 365, na grzywnę w kwocie 100 zł. na rzecz Skarbu Państwa z zamianą w razie nieściągalności na 7 dni aresztu. Ukarany może w ciągu siedmiu dni od daty doręczenia orzeczenia zwrócić się do starostwa w Lisku z żądaniem skierowania sprawy do Sądu Okręgowego w Sanoku, w przeciwnym razie orzeczenie jako prawomocne ulega wykonaniu. Lisko dnia 23. IV, 1930. Starosta pow. w. z. D-r Proń.

— **Ріжні вістки.** У Женеві почалися загальні збори „Союзу національних комітетів для европейської співпраці“. — Чотири години трівала перерва на головних залізнич. шляхах в Анґлії наслідком великої бурі; вода залила три тунелі. — Під Калішем грім убив двох селян. — „Цепелін“ віддетів із Ляйкгерст понад Ню-Йорком. — У Копенгазі помер 80-літній сліпий жебрак, в якого хаті найшли 5 міл. корон!

— **Причина смертельних випадків у Любеці.** Міністерство внутр. справ у Берліні вислало до Любеки свого фахового делеґата, що мав би розслідити, яка є причина такої скількости смертельних випадків між дітьми щіпленими протитуберкульозним винаходом париського проф. Кальмета. Делеґат проф. Тавте заявив у першім справозданні, що дійсна причина може бути відома аж за кілька тижнів. Не є виключене, що при щіпленні ліки були занечищені.

— **Винахід, якого не було.** Тиждень писала вся европейська преса про ґрандіозний винахід італійця Нателлі — як добувати електрику з повітря. Все це повторювали за італійською пресою; навіть те, що Нателля був звичайним студентом. Кожний казав собі: мають італійці Марконія і Муссолінія, чому не можуть мати ще й Нателлю? Аж тепер римська преса повідомляє, що весь цей шум звичайний гумбуґ. Як звичайно: спершу повірили, а потім аж перевірили.

З театру.

ВЕЛИКИЙ МІСЬКИЙ ТЕАТР: *„КІНЕЦЬ МАНДРІВКИ“* песа на 3 дії (6 картин) *Р. С. Шеріфа*, переклад *Ф. Собеньовського*. (Трупа „Редути“.)

Ця песа мала великий успіх в Анґлії, Америці та Німеччині. Є це малюнок з фронтової війни, зроблений реалістично, але незвичайно ніжно, дискретно. Пять днів у землянках на боєвій лінії, анґлійські старшини живуть так, як проводять усю війну. Їхні настрої, думки, мрії, нахили висловлені простими буденними словами. Звичайна фраза, усмішка, нервовий порух відбивають усю атмосфреу затяжної, безнадійної війни та її учасників.

Реалізм цієї песи має всі прикмети реалізму анґльо-саксонської раси: там, де французи або словяни попадають у красномовний патос, сентимент, підхмарну поезію, анґлієць дає цілу низку дійсних обсервацій. Глядач зовсім так само як герой песи Стентон бачить крізь деревляні стіни підземної будки далеку й широку картину війни. При всіх дуже своєрідних рисах анґл. характерів і темпераментів, автор добув із своїх постатей неодин тон загально-людського переживання. Неодин глядач мусів мимохіть згадувати повість Ремарка. Важко було би із цієї славної повісті зробити кращу песу.

Невесела це історія. У неоднім моменті чути було на авдиторії шелест хустинок до носа. Зате мабуть не було нікого, хто навіть у боротьбі зі своїми нервами, не захоплювався би мистецькою грою Венґжина і його товаришів, що виступали безіменно як „ансамбль Редути“. Кожне слово і рух передані в тою природною свободою, яку знаємо з театру Станіславського або Райнгардта, що кажуть нам забувати про наше місце в театрі.

М. Р.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

ПАВЛО СМІХ. Дня 24. травня ц. р. помер по довгій і тяжкій недузі, заосмотрений Найсв. Тайнами Павло Сміх, син Семка, господар у Гнильчу, підгаецького повіту, проживши 74 роки. Покійний належав до найсвідоміших місцевих селян, брав активну участь у позитивній народній праці свого села, не зважаючи на трудні матеріяльні відносини, віддав двох своїх синів до гімназії, з котрих старший Михайло є суддею в Делятині, а молодший Стефан, як студент університету і хорунжий УСС., поляг 1919 р. у визвольній боротьбі. Нехай-же рідна земля, котрої долею бл. п. Покійник так живо все інтересувався, буде Йому пером!

Зі спортового життя.

Тернопіль. ПОДІЛЛЯ—Ж. Р. К. С. 8:1 (5:0).

Дня 1. червня розіграно мячеві змагання поміж Поділлям І. і Ж. Р. К. С. І. (Жидівський Робітничий Клюб Спортовий) за мистецтво Ц. кляси. Від першої хвилини показалася сильна перевага нашої дружини, так, що весь час змагань, як у першій половині, так і в другій, гра йшла під воротами противника. З того наш напад використав вісім воріт, якими поділилися: Тераз 3, Евст. Олейнюк 2, Шумовський Ст. 1, Іван Гус 1 і Волод. Олійник 1. Щойно на сім хвилин перед кінцем напад противника, користаючи з того, що наша оборона зовсім перенеслася на його поле, здобуває одні ворота. Суддя кап. Кручковський. Видців понад 1.000.

Дрогобич. ПІДГІРЯ (Дрогобич)—РОПНИК (Борислав) 3:0 (0:0).

Тов. змагання, в яких перевагу мало Підгіря. Ворота здобули: Кіцила Клим, Ґеник, Бувт. Суддя п. Татарський.

ЛІТНІ ТРЕНІНҐИ КАРПАТСЬКОГО ЛЕЩАТАРСЬКОГО КЛЮБУ.

Йдучи за приміром інших народів, де лещатарські клюби переводять для своїх членів лещат. заправу цілий рік, КЛК отвирає цього року секцію літніх спортів. У склад секції входить туристика, плавання, веслування, легка-атлетика. Крім цього на площі С.-Б. цілий рік буде вестися спец. лещат. руханка *що-четверга від год. 18.30.* Усі члени мусять обовязково ходити.

Легко-атлетичні змагання за мистецтво львівської округи на рік 1930.

В днях 8. і 9. червня в год. 8 рано на площі Сокола-Батька влаштовує Український Спортовий Клюб легко-атлетичні змагання за мистецтво львівської округи на рік 1930 в конкуренціях жіночих і мужеських. Програма: Неділя, 8. червня, год. 8. рано: біг 100 м. (передбіг), біг 60 м. (жін. передбіг), мет кулею (жін. і муж.), скок у височінь (жін. і муж.), мет диском (жін. і муж.), скок з тичкою, біг 400 м. Понеділок, 9. червня 8 рано: біг 100 м. (фінал), біг 60 м. (жін. фінал), мет ратищем (жін. і муж.), скок в далечінь (жін. і муж.), біг штафетовий (4×100 м.), біг 1500 м.

До осягнення мистецтва львівської округи в поодиноких конкуренціях назначено такі мініма: Для жінок: 60 м. — 10 сек., куля — 6.50 м., диск — 18 м., ратище — 16 м., скок у височінь — 1.10 м., скок у далечінь — 3.80 м. Для мущин: 100 м. — 12.4 сек., 400 м. — 60 сек., 4×100 м. — 51 сек., 1500 м. — 5 мін., куля — 9 м., диск — 28

м., ратище — 38 м., скок у височінь — 1.55 м., скок у далечінь — 5.70 м., скок з тичкою — 2.40 м.

Зголошення до змагань приймається до дня 6. червня в канцелярії Сокола-Батька, Руська ч. 20.

На Пластовий Дім.

ШІСНАЦЯТИЙ ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (кооп. Банк „Дністер" у Львові, вул. Руська ч. 20, вкл. книж. 15.000) вложили дальше в золотих: 501) Володимир Сениця, Львів, 15. 502) Нач. Іван Леськів, Перемишль, 15 і кличе нач. „Н. Г." Володимира Яворського і дир. ПСК. Ст. Геру з Перемишля. 503) Інж. Іван Скоропада, Тернопіль, 15. 504) Заст. пос. Н. Н., 15. 505) С. Щуровський, Катовиці, 15 і кличе дир. Якова Малеховського, д-ра Курта Клінґе-ра з Катовиць і дир. Володимира Левицького зі Суднина. 506) Іван Скопик, Катовиці, 15 і кличе д-ра Івана Ковака з Перемишля, дир. Івана Михайлова зі Щирця і о. Романа Сиваня зі Сколього. 507) Володимир Войцак, Львів, 12 і кличе д-ра С. Шміґельського з Познаня, Івана Свистуна та Володимира Любінця з Перемишля. 508) Ярослава Процаківна, Львів, 10. 509) Маг. Іван Теслюк, Львів, 10. 510) Степан Пододяк, Львів, 10 і кличе о. Горацького, Добромиль, дир. Фівера і дир. Беняра з Ляцького і Степана Чорняка з Перемишля. 511) Нач. Осип Береженицький, Самбір, 10. 512) Галя Кушнір, Львів, 10 і кличе д-ра О. Білинського, Длутів-Баленіце. 513) Стефа Меренюківна, Коломия, 10. 514) Евген Біленький, Коломия, 10. 515) Микола Никифорук, Львів, 10 і кличе дир. ПСК. Станимира і Новосільського з Дрогобича, Івана Яремича з Биткова і Дмитра Кравчука з Надвірної. 516) Ірена Іванчуківна, Львів, 10. 517) Інж. Василь Базилевич, Самбір, 10. 518. Гриць Кальба, Львів, 10 і кличе В. Процишина з Лубянок Нижних і проф. Михайла Лисогору з Красноселець. 519) Інж. Осип Мельникович, Сокаль, 10. 520) Павло Ставнюга, Львів, 10 і кличе дир. Григорія Клима з Лозівки й інж. Стефана Поповича з Варшави. 521) Дмитро Мачалага, Львів, 10. 522) Оля Левинська, Стрий, 10. 523) Інж. Осип Буя, Львів, 10. 524) Юліян Турянський, Стрий, 10 і кличе Петра Машковського з Бучача. 525) Інж. Василь Котик, Перемишль, 10. 526) Евгенія Білецька, Стрий, 10 і кличе д-ра Дереша з Отинії. 527) Михайло Янович, Стрий, 10 і кличе Осипа Увіренка, Романа Шевчука і Т. Білоскурського зі Станиславова. 528) Ярослав Погорецький, Стрий, 10. 529) Інж. Адам Мицик, Львів, 10. 530) Антін Дацко, Львів, 10 і кличе дир. Михайлова і Копача з Виники. 531) Роман Петрушевич, Львів, 10 і кличе Льва Шанківського і Володимира Хомишинця зі Стрия. 532) Нач. Роман Лупик, Дрогобич, 10 і кличе Любку Довговичівну зі Золочева, проф. Ів. Карпенця зі Львова, Толька Валюха з Трускавця і нач. Осипа Нестора з Дрогобича. 533) Василь Луцький, Львів, 10 і кличе д-ра Карла Коберського зі Львова, о. Гаврилюка з Богданівки й о. Прийму з Левандівки. 534) Інж. Омелян Рейнарович, Тернопіль, 9. 535) Анастазія Рачинська, Львів, 7. 536) Нач. Іван Телепко, Луцьк, 7 і кличе на довільні квоти членів управи і службовиків Українського Банку, членів ради „Просвіти", службовиків філії „Сільського Господаря", службовиків інспекторату РСУК і складу „Нар. Торговлі" — всіх з Луцька, як також членів управи і службовиків ПСК. з Рогатина. 537) Інж. Теодор Залуцький, Луцьк, 7 і кличе касинове Т-во „Родина", посла О. Яворського, нот. Андрія Когута, д-ра Ю. Ласовського з Підгаєць і членів управи і надз. ради кооператив „Українська Молочарня" в Почаєві, „Весна" в Турийську, „Упертість" в Уїздцях і „Добрий Сівач" у Воронкові. 538) Стефа Костівна, Стрий, 6. 539) Петро Виваль, Перемишль, 6. 540) Володимир Жук, Коломия, 6. 541) Маріян Прозорівський, Львів, 6. 542) Петро Микитюк, Коломия, 5. 543) Сава Бупманюк, Станиславів, 5 і кличе о. Р. Ганася зі Збоїськ, М. Хамуду і І. Баглая з Глиниц, О. Атамановського з Отинії. 544) Людмила Ткачук, Луцьк, 5 і кличе Григорія Концевича, проф. Дибенка, Івана Личика з Луцька й Оксану Лицьку та Пафнутія Чупруна з Воротнева. 545) Катря Супінська, Тернопіль, 5. 546) Марія Міхенко, Тернопіль, 5. 547) Марія Негребецька, Дрогобич, 5 і кличе Іванку Смолинську і Галю Пищаківну з Дрогобича, Василя Юрченка з Устрик Дол. і Корнеля Ференца з Бандрова. 548) Володимир Болнар, 5. 549) Йосиф Карачевський, 5 і кличе читальню „Просвіти", Андрія Дубика, Йосифа Зубрицького і Василя Гузара з Держова. 550) Ірена Солодомора, Перемишль, 5. 551) Лев Костюк, Львів, 5 і кличе Василя Шерстія з Пеньковець, Прокопа Костюка з Медині і Ярослава Костюка з Токів. 552) Марійка Ковальська, Львів, 5. 553) Марійка Соболтівна, Львів, 5. 554) Наталія Джиджора, Львів, 5 і кличе о. Володимира Гнатова з Осовець. 555) Наталка Горуцька, Львів, 5. 556) Стефа Гнатівна, Львів, 5. 557) Ангелина Бучківна, Львів, 5. 558) Ірена Королівна, Львів, 5. 559) Ірена Пришляківна, Львів, 5. 560) Імелія Павлусевичівна, Львів, 5. 561) Марія Кучерішка, Львів, 5. 562) Евген Лотоцький, Львів, 5. 563) Андрій Нижник, Львів, 5. 564) Михайло Теслюк, Львів, 5. 565) Евгенія Возняківна, Львів, 4.20. 566) Ольга Лемехівна, Львів, 3. 567) Марійка Вербенець, Львів, 2. 568) М. Коберська-Головей, Самбір, 2. 569) Гриць Савула, Львів, 2. 570) Демян Пеленський, Львів, 2. 571) Волод. Лонкевич, Львів, 1. 572) Андрій Лапчак, Львів, 1. 573) Взаїмна Поміч урядовців М. С., 21.80 і кличе урядничі організації інших установ.

•

Справлення помилок. У 15-ому виказі („Діло", ч. 111) надруковано під ч. 465) Кооп. „Чигирин", Львів, 20 — зам. Корпорація „Чигирин".

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер, 5. червня, год. 8·00 веч. Кінець мандрівки (вист. Й. Венгжина).

Малий Міський Театр:

Четвер, 5. червня, год. 8·00 вечором Пан Топаз.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Невинний гріх". (Колін Мур) і найн. оперові додатки.

КАСІНО: Анастазія. Озеро кохання.

КОЛЬОСЕЙ: Парада жовнірчиків. Комедія.

КОПЕРНИК: Пат і Паташон у ком. „Зачарований килим" і „Несподіванка".

ЛЕВ: Пригода одної ночі.

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Біла княжна" (Поля Неґрі). Осміх Варшави.

ОАЗА: Людина в юрбі.

ҐАЛІС: Звукова фільма: „Отруйник" (із Конрадом Файтом) Приїзд Моджухина у Варшаву.

ПАН: Козаки.

ПАСАЖ: Таємна ватага. Одноденний князь.

ПРОМІНЬ: Любовний шепіт ночі.

СТИЛЕВЕ: „Кровава буква" і Колін Мур.

ФАТАМОРГАНА: На позорищі. Моряк солодких вод. (Вільма Банкі, Бастер Кітон).

ХИМЕРА: Жертвенна ніч.

УТІХА: В кігтях жовтих чортів. Ріф нарешті сам!

Програма радіо.

Пятниця 6. VI. 1930.

ЛЬВІВ (385,1) 17·45 Концерт з Варшави. 20·05 Фейлєтон з Варшави. 20·15 Симф. концерт. **Краків** (312,8) 19·35 Всячина. **Познань** (337,8) 19·35 Муз. інтерлюдія. **Вильно** (368,1) 16·15 Легка музика. **Лодзь** (221,4) 17·45 Попол. концерт. **Ляйпціґ** (259) 19·45 Віденські оперетки. 21·15 Веселий концерт. **Кенігсберґ** (276) 16·00 Легка музика. **Льондон** (356,3) 21·00 „Отелльо". **Штутґарт** (360) 20·45 Серенади. **Гамбурґ** (372) 19·55 „Самсон і Даліла" опера. **Тулюза** (381) 19·00 Музика до танців. **Букарешт** (394) 20·00 і 21·15 Симф. концерт. **Берлін** (418) 17·20 Квінтет. 20·30 Концерт. **Гим** (441) 21·02 Оперетка. **Праґа** (487) 20·30 Камерна музика. **Відень** (516,3) 21·05 Вечір композитор. **Будапешт** (550) 17·30 Мадяр. мельодії. **Ленінград** (1000) 17·30 Попол. концерт. **Харків** (1304) 20·00 Симфон. концерт. **Париж** (1725) 22·30 „Таїс".

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Товаришів абітурієнтів перемиської української гімн. з 1910 р. відділ Б. прошу негайно подати свої адреси в ціли приготування 20-літнього товариського зїзду, який би мав відбутися з початком липня 1930 р. Зголошення і то як найскоріше треба слати на адресу: о. Осип Лозинський Висоцько Нижне, п. Бориня. — **о. Осип Лозинський, Семен Волощак.**

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича.

Солотвина:

5. VI. „Шлях до пекла".

6. VI. „Базар".

7. VI. „Тітка Кароля".

Надвірна:

8. VI. „Шлях до пекла".

До Т—ру заанґажована орхестра балалаєчників з 6 осіб.

Готовиться до постановки: „Цариця Мадаґаскару", „Король бавиться" і „Бідні овечки".

Кооператива Український Театр у Львові. Український Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові:

Тернопіль саля „Міщан. Братства":

5. VI. „Мина Мазайло" ком. на 4 дії — М. Куліша.

6. VI. „Медді" оперета на 3 дії — Штольца.

7. VI. „Несподіванка". Правдива подія на 4 дії — К. Ростворовського.

8. VI. „Пірвання Сабінок" ком. на 4 дії — Шентанів.

9. VI. „Баядера" оперета на 3 дії — Кальмана.

Театр ім. М. Старицького Стрий:

Стрий:

Четвер, 5. VI. „Ганджа Андибер Зубенко" оперета, музика проф. Е. Форостини. 2195

Український Театр під управою Ів. Когутяка. 2132

Болшівці:

Четвер 5. VI. „Чар однострою". фарса Ґаінського.

Пятниця 6. VI. „Пташник з Тиролю", оперетка Целлера.

Субота 7. VI. „Чесна Сузанна" зновлення — оперетка Жільберта.

Неділя 8. VI. „Трійка гільтаїв", оперетка Нестроя.

Галич:

Понеділок 9. VI. „Маруся Богуславка" іст. драма Старицького

Второк 10. VI. „Пташник з Тиролю", оперетка Целлера.

Середа 11. VI. „Барон Кіммель", оперетка Фалля.

Четвер 12. VI. „Пейсахова ніч", драма Колесниченка.

Загальні Збори Українського Товариства Прихильників Книги в Празі відбудуться в четвер дня 5. червня 1930 року в 4 год. в помешканні Břehová 5 velká posluchárna. Порядок дня: 1. Доповідь С. Сіропολка — „Видання Острізької друкарні". 2. Доповідь В. Січинського — „Гравюри Острізьких видань". 3. Біжучі справи. Пів години пізніше відкриття виставки новин українського друку. Для гостей вступ вільний. — **Управа.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

КОСІВ, пенсіонат п. Лукашевської поручає сонішні покої з першорядним удержанням. 2030 9-10

ПЛАТИМО високі ціни за золото, брилянти і перли Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. — Оцінка безплатно. 1856 21-?

ШУКАЮ здорової, сильної, чесної і гарної господині до самостійного ведення дому. Парох. уряд Zielona ad Nadwórna. 2206 2—2

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик, прецизійні, продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5. 1857 66

КОРОНКИ до білля, модні та церковні, найдешевше „Wenecja" Боїмів 19. 2046 21—30

ІЛЬКО ЯНКОВСЬКИЙ, уроджений у Добрівлянах, пов. Стрий 1902 р. уневажнює вкрадену військову книжечку виставлену через П. К. У. Стрий. 2209 3-3

Д-р ПРАВ з 2-місячною адвокатською практикою просить ВП. Н. Меценасів о посаду конціпієнта на провінції. Ласкаві зголошення до Адмін. „Діла" під „Доктор прав, негайно". 2214 2—3

ПОКІЙ і кухня за місячним чиншом до винайму. Знесіння, вул. Рідна ч. 21, коло костела. 2221 2-2

ДЯКА, вправного диріґента потребує зараз гр. кат. парохія у Ваціовичах п. Дрогобич. 2224 1—3

НОВИЙ ДІМ 2 покої, кухня, веранда вільні, 300 сажнів парцелі, 20 метрів фронт, при трамваю. Два тисячі триста долярів. Ігнат, Львів Куркова 24.

ДО ВСЕЧ. ОО. ПАРОХІВ, які уладжують у своїх парохіях місії, звертаються два інваліди У. Г. А., які займаються продажю девоціоналів, з просьбою, повідомити їх про речинець місії, хоч один тиждень наперед, та в цей спосіб помогти своїм людям заробити на прожиток. — Ласкаві повідомлення слати: **Л. Янів Запитів,** почта Підліски Малі.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Позір! Бережанщина!

Дня 9. червня 1930 себто в другий день Зелених Свят відправиться на могилі на горі „Лисоня" біля Потутор в 1-ій годині в полудне торжественна панахида за полеглих героїв у визвольній боротьбі. Просимо доокличних Всч. ОО. явитись численно враз з вірними. — **Тов. Охорони Воєнних Могил у Бережанах.** 2222 2—2

Звичайні Загальні Збори

Тов. Кред. господарського „Народний Дім" кооператива з обмеженою порукою в Любачеві відбудуться дня 15. червня 1930 р. в год. 2 поп. в домівці читальні „Просвіти" в Любачеві зі слідуючим порядком нарад:

1) Відкриття Зборів.

2) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.

3) Звіт Управи і Надзірної Ради з діяльности за адміністраційний рік 1929.

4) Затвердження звіту і білянсу за 1929 р. та одобрення діяльности Надзірної Ради і Управи

5) Вибір одного члена Дирекції.

6) Розділ чистого зиску.

7) Внески і запити.

Звіт, річні замкнення і білянс виложені в льокалі кооперативи для перегляду членів.

Позір! На случай неприсутности приписаної статутом скількости членів, слідуючі Загальні Збори відбудуться того самого дня себто 15. VI. 1930 р. в год. 4 поп. з тим самим порядком нарад. — **Надзірна Рада.** 2228

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.